

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/126/2018
Identifikačné číslo spisu: 8417200564
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8417200564.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N., bývajúcej vo Z., zastúpenej JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom v Košiciach, Mlynská 28, proti žalovanej Sociálnej poisťovni so sídlom v Bratislave, 29. augusta 8, IČO: 30 807 484, o náhradu škody na zdraví s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 8 C 3/2017, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 9. januára 2018 sp. zn. 14 Co 33/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou doručenou Okresnému súde Kežmarok 30. januára 2017 si žalobkyňa uplatnila voči žalovanej a/ náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 13 002,65 eur s 5 % úrokom z omeškania p.a. od 29. októbra 2016 do zaplatenia, b/ zaplatenia zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 17 179,33 eur, c/ náhradu trov konania.

2. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 3. októbra 2017 č. k. 8 C 3/2017-131 zastavil konanie o nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 13 002,65 eur, ktorý si uplatnila z titulu základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, pre nedostatok právomoci a vyslovil, že po právoplatnosti uznesenia postúpi v tejto časti vec Sociálnej poisťovni, a. s., so sídlom v Bratislave. Uviedol, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo sociálneho poistenia, o ktorom rozhodovanie nepatrí do právomoci súdu, preto podľa § 9 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) konanie v tejto časti zastavil s tým, že vec bude po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia postúpená príslušnému orgánu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 9. januára 2018 sp. zn. 14 Co 33/2017 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď sa v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého

uznesenia uviedol, že predmetom konania je nárok na náhradu škody na zdraví, ktorá bola žalobkyni spôsobená pracovným úrazom. O týchto nárokoch rozhodovali sudy ako o sporoch vyplývajúcich z pracovného vzťahu (§ 7 ods. 1 O.s.p. účinného do 30. júna 2016). Zákomom č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení s účinnosťou od 1. januára 2004 o uvedených nárokoch rozhoduje Sociálna poisťovňa, ktorej právomoc na prejednanie a rozhodovanie v týchto veciach vyplýva z ustanovenia § 177 citovaného zákona, podľa ktorého na konanie vo veciach sociálneho poistenia sú vecne príslušné organizačné zložky Sociálnej poisťovne. Ide o konanie vo veciach dávkových v zmysle ustanovenia § 172 ods. 3 písm. a/ citovaného zákona. Právomoc Sociálnej poisťovne však nie je ani po 1. januári 2004 daná vo veciach nárokov na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia; o týchto nárokoch naďalej rozhoduje súd (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia). Odvolací súd poukázal na to, že uvedený právny záver vyplýva aj zo spoločného stanoviska občianskoprávneho a správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. mája 2006 č. Cpj 9/06. Na záver uviedol, že jeho pozornosti neušlo, že žalobkyňa u žalovanej uplatnila nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a o jej návrhu bolo žalovanou právoplatne rozhodnuté. Táto skutočnosť však nemá vplyv na postúpenie veci. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 291/2013 z 21. apríla 2016. Okrem toho, žalobkyňa nespochybnila tvrdenia žalovanej, že nepodala na súd návrh na preskúmanie tohto rozhodnutia v správnom súdnictve.

4. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. Uviedla, že v konaní pred odvolacím súdom poukazovala na to, že právomoc všeobecného súdu na prejednanie predmetného nároku je daná v zmysle § 6 zákona č. 437/2004 Z.z. Krajský súd sa v odôvodnení rozhodnutia jej argumentáciou nezaoberal. Aj keď zákon č. 461/2003 Z.z. upravuje náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia ako úrazovú dávku, ktorú vypláca poškodenému zamestnancovi žalovaná, ustanovenie § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z. pri splnení tam uvedených podmienok umožňuje, aby si poškodený tento nárok uplatnil priamo na súde. Ak teda samotný zákon určuje takýto postup, nemôže byť upreté právo na prejednanie a rozhodnutie veci súdom. Ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. stanovuje právomoc všeobecného súdu na rozhodnutie o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, ak v lehote 3 mesiacov na základe návrhu poškodeného nedôjde k uspokojeniu jeho nárokov na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Uvedené ustanovenie sa týka sťaženia spoločenského uplatnenia ako celku a nie len mimoriadneho zvýšenia tejto náhrady v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Ďalej dovolateľka uviedla, že § 99 zákona č. 461/2003 Z.z. hovorí, že poškodený má nárok na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa osobitného predpisu, neodkazuje len na úpravu výšky tejto náhrady v osobitnom predpise, ale celkovo na úpravu nároku. Nemožno potom akceptovať názor, že z osobitného predpisu je možné vychádzať len pokiaľ ide o výšku nároku, nie však pokiaľ ide o možné podmienky jeho uplatnenia. Za nenáležitú označila poukazovanie krajského súdu na stanovisko Najvyššieho súdu SR č. Cpj 9/2006, nakoľko uvedené sa obsahom ustanovenia § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z. vôbec nezaobera, preto je pre posúdenie právomoci okresného súdu v jej prípade nepoužiteľné. Dovolateľka navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila s rozhodnutiami súdov nižších inštancií a žiadala dovolanie žalobkyne zamietnuť ako nedôvodné. Za neopodstatnené označila odvolávanie sa žalobkyne na ustanovenie § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z., z ktorého znenia odvodzuje právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o základnej výške nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Poukázala na to, že podmienkou uzatvorenia dohody o vyrovnaní z titulu pracovného úrazu medzi poškodenou a Sociálnou poisťovňou podľa § 6 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. je existencia právoplatného rozhodnutia Sociálnej poisťovne o priznaní základného nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia - úrazovej dávky, na základe ktorého môže byť vypracovaný návrh na uzatvorenie dohody o vyrovnaní, v ktorom je stanovená suma zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorá nesmie prekročiť maximálnu výšku podľa § 5 ods. 5 tohto zákona. Žalobkyňa nevyužila riadny opravný prostriedok podaním žaloby na príslušný krajský súd na preskúmanie právoplatného rozhodnutia Sociálnej poisťovne o výške nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, čím sa sama

pripravila o možnosť konania pred súdom a spravodlivý proces. Okresné sudy nerozhodujú o základných nárokoch úrazových dávok, ale len o ich prípadnom mimoriadnom zvýšení.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok. Najvyšší súd preto podmienky, za ktorých možno podať dovolanie posudzoval podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa, t. j. podľa Civilného sporového poriadku.

8. Podľa § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.. V preskúmvanej veci žalobkyňa odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

10. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. treba rozumieť taký vadný postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu zaujala už pred účinnosťou C.s.p. záver, podľa ktorého o znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskoprávneho (civilného) konania ide tiež v prípade postupu súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, ale aj rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001, 5 Cdo 434/2012, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 142/2013).

13. Dovolateľka namietala, že sudy nižších stupňov jej zastavením konania pre nedostatok právomoci a postúpením veci odňali možnosť konať pred súdom a porušili tak jej právo na spravodlivý proces.

14. Právomoc sa všeobecne posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu (v tomto prípade súdu) riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie. Civilný sporový poriadok vymedzuje právomoc súdov v § 3 a 4. Ustanovenie § 3 C.s.p. určuje, že sudy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Súkromnoprávne vzťahy, z ktorých vychádzajú súkromnoprávne spory a iné veci, sú

charakterizované najmä právnou rovnosťou a vôľovou autonómiou ich účastníkov. Ich postavenie je rovnocenné, čo znamená, že jeden z účastníkov súkromnoprávneho vzťahu nie je oprávnený jednostranne ukladať povinnosti druhému účastníkovi a ani sám autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého účastníka súkromnoprávneho vzťahu. Nad rámec súboru vzťahov uvedených v § 3 C.s.p. súdy prejednávajú a rozhodujú aj iné veci, ktoré sa už nezakladajú priamo na práve súkromnom, ale len vtedy, ak to ustanovuje zákon - čo vyplýva z § 4 C.s.p. Právomoc súdu je základnou procesnou podmienkou, ktorej splnenie súd skúma z úradnej povinnosti v každom štádiu konania a na každej inštancii (§ 161 ods. 1 C.s.p.). Jej nedostatok je neodstrániteľný a vedie k zastaveniu konania (§ 161 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 9 resp. § 10 ods. 1 C.s.p.).

15. V prejednávanej veci si žalobkyňa žalobou podanou súdu prvej inštancie 30. januára 2017 uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej jej ako zamestnancovi spoločnosti C.I.M.A. Slovakia, s. r. o., Spišská Nová Ves pracovným úrazom, a to vo forme náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ako úrazovej dávky vo výške 13 002,65 eur, predstavujúcej rozdiel medzi sumou určenou podľa bodového ohodnotenia tohto sťaženia lekárskeho posudkom a sumou, ktorá jej bola žalovanou skutočne uhradená. Ďalej si uplatnila nárok na zvýšenie tejto náhrady podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej „zákon č. 437/2004 Z.z.“).

16. Dňa 1. januára 2004 nadobudol účinnosť zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej „zákon o sociálnom poistení“), ktorým boli zrušené dovtedy platné ustanovenia § 198 ods. 1 písm. a/ až c/ a § 199 až § 213 Zákonníka práce. V rámci pracovnoprávnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania zostal zamestnancovi zachovaný len nárok na náhradu vecnej škody (§ 198 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce). Zákon o sociálnom poistení zákonné poistenie zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a pri chorobe z povolania dovtedy upravené zákonom č. 274/1994 Z.z. o Sociálnej poisťovni v znení neskorších predpisov nahradil úrazovým poistením (por. napr. § 280 ods. 2 a 4 a § 294 bod 16 zákona o sociálnom poistení). Úrazové poistenie ako poistenie pre prípad poškodenia zdravia alebo úmrtia v dôsledku pracovného úrazu, služobného úrazu a choroby z povolania (§ 2 písm. c/ zákona o sociálnom poistení) sa na základe tohto zákona stalo súčasťou systému sociálneho poistenia a je ním definované výlučne ako povinné poistenie. Povinne úrazovo poistený je zamestnávateľ (s výnimkou zamestnávateľa sudcu a zamestnávateľa prokurátora podľa osobitných predpisov - por. § 16 zákona o sociálnom poistení), ktorého zaťažuje povinnosť platiť poistné na úrazové poistenie (§ 128 ods. 8 zákona o sociálnom poistení). Nárok na úrazové dávky z úrazového poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom (§ 17 ods. 1 zákona o sociálnom poistení).

17. Podľa § 13 ods. 3 písm. h/ zákona o sociálnom poistení z úrazového poistenia sa za podmienok ustanovených týmto zákonom poskytujú úrazové dávky, a to náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia.

18. Podľa § 99 zákona o sociálnom poistení poškodený má nárok na náhradu za bolesť a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa osobitného predpisu (zákon č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia).

19. Podľa § 172 ods. 2 zákona o sociálnom poistení v konaní vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a účastníkov právnych vzťahov starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom Sociálna poisťovňa.

20. Zákomom o sociálnom poistení bol nahradený dovtedajší systém odškodňovania pracovných úrazov a chorôb z povolania systémom poskytovania úrazových dávok v rámci úrazového poistenia. Plnenia vyplývajúce z nárokov na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, s výnimkou nároku na náhradu vecnej škody, sú dávkami úrazového poistenia (úrazovými dávkami), o ktorých na základe žiadosti poškodeného (ak zákon o sociálnom poistení neustanovuje inak) rozhoduje Sociálna poisťovňa. Rozhodovanie o týchto plneniach preto nepatrí do právomoci súdu. Len nárok na

náhradu vecnej škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania zostal nárokom zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania (nestal sa úrazovou dávkou), teda nárokom z pracovnoprávneho vzťahu, o ktorom v prípade sporu rozhoduje súd. Zákon o sociálnom poistení je totiž nielen hmotnoprávnym predpisom upravujúcim rozsah sociálneho poistenia a v rámci neho aj úrazového poistenia a právne vzťahy pri jeho vykonávaní, ale zároveň aj procesnoprávnym predpisom upravujúcim konanie vo veciach úrazového poistenia. Ustanovenie § 172 ods. 2 tohto zákona určuje, že v konaní vo veciach úrazového poistenia rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov úrazového poistenia Sociálna poisťovňa.

21. Dovolateľka si žalobou uplatnila nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý má podľa vyššie citovaného ustanovenia § 13 ods. 3 písm. h/ zákona o sociálnom poistení charakter úrazovej dávky, určenie hmotnoprávnej úpravy v § 99 tohto zákona, ktorá sa má použiť pri jeho určení, nič nemení na tom, že plnenie vyplývajúce z tohto nároku sa priznáva a vypláca ako dávka úrazového poistenia. Právny vzťah úrazového poistenia má verejnoprávny charakter a nárok na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, uplatnený vo forme náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, má povahu nároku na úrazovú dávku. Do právomoci súdov preto v zmysle § 3 C.s.p. nepatrí rozhodovanie o tomto nároku.

22. Dovolací súd poznamenáva, že vo svojej rozhodovacej činnosti sa zaoberal nedostatkom právomoci súdu vo veci nárokov na úrazovú rentu, ktorá vznikla pretransformovaním z náhrady na stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, za obdobie od 1. januára 2004 (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 So 187/2015, 1 Rks 16/2009, 2 Cdo 253/2004, 4 Cdo 183/2005, 4 Cdo 218/2006, 3 Cdo 81/2007, 4 Cdo 157/2008, 1 Cdo 135/2009, 3 Cdo 66/2017). K obdobnej právnej otázke bolo dané stanovisko občianskoprávneho a správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúce sa niektorých otázok právomoci súdu na rozhodovanie o odškodňovaní pracovných úrazov a chorôb z povolania č. Cpj 9/06 (R 27/2006). Podľa neho, právomoc súdov nie je daná na prejednanie žaloby zamestnanca na náhradu škody voči zamestnávateľovi, spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, vo veci nárokov na náhradu straty na zárobku počas trvania práceneschopnosti, náhrady straty na zárobku po skončení práceneschopnosti a uznání plnej invalidity, za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v základnej výške a účelne vynaložených nákladov spojených s liečením, ktoré vznikli do 31. decembra 2003, ak boli uplatnené až po 1. januári 2004. Tieto plnenia treba po 31. decembri 2003 považovať za nároky na dávky sociálneho poistenia a konania o takýchto nárokoch, začaté po 31. decembri 2003, sú konaniami vo veciach sociálneho poistenia, na rozhodnutie o ktorých je po 1. januári 2004 daná právomoc Sociálnej poisťovne v dávkovom konaní v súlade s § 172 ods. 2 zákona o sociálnom poistení (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 253/2004 publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 26/2006).

23. Z uvedeného možno dospieť k záveru, že ak o priznaní nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý vznikol do 31. decembra 2003 a do tohto dňa o ňom nebolo rozhodnuté, od 1. januára 2004 rozhoduje ako o dávke sociálneho poistenia Sociálna poisťovňa a tá má právomoc aj na rozhodovanie o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý vznikol už za účinnosti „nového“ zákona o sociálnom poistení, ktorý má charakter dávky sociálneho poistenia vyplývajúci jednoznačne zo zákona o sociálnom poistení.

24. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dôvodné, preto ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.